

DELPHINE LECOMPTE

1.

Nee, geen stromingen, er zijn fezelende klikjes en afgunstige pezewevers.

Zo ging het er vroeger natuurlijk ook aan toe.

Steek je je kop uit boven het maaiveld dan snoeren ze je de mond, noemen ze je hoogmoedig en sluiten ze je uit.

Ik spreek over mezelf, ja.

Ik schrijf compromisloze smerige rauwe vunzige schandalige barokke blasfemische megalomane overdadige volstrekt originele gedichten en ik ervaar toch wel stevige porties van kleinzielige doorzichtige jaloezie en vijandige saboterende bekrompenheid in de literaire wereld (gelukkig zijn mijn vrienden geen dichters, maar wel: bedeesde zeepzieders, mystieke chrysantenkwekers, verloederde alpacafokkers, incestueuze imkers, analfabetische jongenshoeren en versleten truckchauffeurs).

Let wel: ik heb een milde vorm van paranoia, en ik beeld me dus vaak in dat mensen over mij roddelen, me het licht in de ogen niet gunnen en me het liefst van al zouden willen neersteken met een Servische tapijtschaar.

2. Een greep uit de recensies en fijnzinnige journalistieke typering van de voorbije tien jaar: 'Dorpsgekkin, buitenbeentje, raar schriel vrouwtje, herrieschopper, vreemd fenomeen, zottin, viespeuk, vulgaire briljante veelschrijver...'

Met 'briljant' en 'buitenbeentje' kan ik leven, en met die andere etiketten eigenlijk ook.

Maar ik verzet me tegen etiketten en ik vind het jammer dat het steeds over mijn demonen en verslavingen en onuitstaannbare baldadige onvoorspelbare egocentrische confabulerende weerbarstige temperament gaat en zelden over mijn poëtische universum.

Al geef ik grif toe dat het grotendeels mijn eigen schuld is: ik geef veel te vaak en te schaamteloos mijn rauwe ontredde prijs aan lichtzinnige corrupte journalisten die er gretig mee aan de slag gaan.

Dus ja: ik ben een woeste roekeloze irrationele kinderlijke solitaire verguisde paria.

3. Ik lees bijna uitsluitend dode dichters, en dan nog het liefst schurftige necrofiele religieuze Bretoense sonnettendichters uit de zestiende en zeventiende eeuw.

Al kan ik de barse eigenzinnige onconventionele humoristische experimentele poëzie van Arjen Duiker ook fel appreciëren.

Daarnaast kunnen Radna Fabias en Kira Wuck me ook bijna altijd bekoren.

En ik bewonder tevens de Waalse dichter Serge Delaive, ik bewonder hem hartstochtelijk.

4. Dat vind ik een moeilijke vraag.

Ik kan de vraag niet beantwoorden omdat ik niet erudiet en belezen genoeg ben (geen valse bescheidenheid).

5. Ik zie vooral verschillen.

Hollandse poëzie: karig, formeel, benepen, streng, antipathiek, dor, troosteloos,

kil, afstandelijk, wrokkig, venijnig, rechtlijnig, vermanend, verbiedend, pretentius en vitterig.

Vlaamse poëzie: gulzig, geil, hitsig, uitbundig, charmant, kleurrijk, vernieuwend, kolderiek, katholiek, weelderig, wulps, carnavalesk, volks, heidens, roekeloos, rebels, opstandig, warm, uitnodigend, grillig, slim, komisch, muzikaal en listig.

6. Als ik emoticons tegenkom in een gedicht moet ik kotsen.
Ironische afstandelijkheid, meta intellectualistische geestigheden en verwijzingen naar de digitale (of sociale) media: idem dito.
Ik vrees dat ik romantisch en reactionair ben in zekere zin.
In vrijwel elke zin.
7. Poëzie moet helemaal niets.
Paradoxaal genoeg schrijft men de meest universele, meest geslaagde, meest waarachtige, meest integere verzen wanneer men in de eigen waanzin, koorts en ziekelijkheid wroet.
Dat geloof ik echt.
Geëngageerde gedichten klinken zonder uitzondering: dreinend, ronkend, prekend, moraliserend, hol, klef, plat, ongeloofwaardig, vaag, eentonig, vervelend en veralgemenend.
8. Er is geen poëziekritiek die naam waardig.
Iedereen misprijst de dichters, men behandelt de poëzie smalend en neerbuigend.
Het is een schande.
Bij het grote publiek heerst helaas nog altijd de misvatting dat poëzie ellendig, statig, zwaar, taai en hermetisch moet zijn.
9. Mijn grootste bron van inkomsten waren tot voor kort mijn poëzievoordrachten, maar sinds juni 2022 heb ik gelukkig ook mijn wekelijkse column in het geestige roekeloze dwarse weekblad *Humo*.
10. Ze verarmen de poëzie misschien niet, maar ze zijn wel abominabel en minderwaardig.
Hoepel op, podiumdichters!
Het werk moet verzet worden aan de schrijftafel, als een bezeten monnik.
11. Dood en Hollands: Rogi Wieg.
Levend en Hollands: Tonnus Oosterhoff.
Dood en Vlaams: Paul Snoek.
Levend en Vlaams: Zeker niet Delphine Lecompte.